

Ένα αυτοβιογραφικό κείμενο της Ελένης Ρέτση

Σήμερα κάνουμε την αρχή και για τις επόμενες επτά εβδομάδες, κάθε Τετάρτη, θα δημοσιεύουμε ένα αυτοβιογραφικό κείμενο της Ελένης Ρέτση που αφορά στην περίοδο 1977-1982. Αν και πρόκειται για ένα προσωπικό κείμενο, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί καταγράφει πτυχές της ελληνικής μεταναστευτικής εμπειρίας στην Αυστραλία. Η ιστορία των Ελλήνων της Αυστραλίας είναι το σύνολο αυτών των άλλοτε καταγεγραμμένων και άλλοτε φυλαγμένων στη μνήμη υποκειμενικών ιστοριών. Η διάσωση αυτής της ιστορίας είναι από τους βασικούς στόχους της εφημερίδας «ο Κόσμος» τα τελευταία χρόνια.

Γ.Δ.

«ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΗΦΘΕΙ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ»

Ελένη Ρέτση:

Τα Κατά Αυστραλία Πάθη Μου

Μέρος Α'

Αγαπτιέ αναγνώστη, κι εσύ κοινή γνώμη που κρίνεις ανελέητα, κάποιες φορές αμερόληπτα, κάποιες άλλες χρησιμοποιείς τη λαιμητόμο... Παραθέτω στην κρίση σας μια δική μου, προσωπική ιστορία. Έπεσα θύμα σκευωρίας από άτομα της Αρχουσας Τάξης που το αυστραλιανό κράτος έχει τοποθετήσει σε θέσεις- κλειδιά για να υπερασπίζονται τα νομικά και ιατρικά δίκαια των πολιτών της φιλόξενης αυτής πολυπολιτισμικής χώρας. Εγώ απλώς θα σας παραθέσω τα γεγονότα, τα υπόλοιπα τα αφήνω στη δική σας κρίση. Θα ήθελα όμως να ξεκαθαρίσω ότι ο λόγος που αποφάσισα να δημοσιεύσω αυτή την προσωπική μαρτυρία μετά από τόσα χρόνια, είναι καθαρά εξαγιστικός. Εκείνη την εποχή διασύρθηκαν και ταλαιπωρήθηκαν πάρα πολλοί Έλληνες άδικα, εξαιτίας της απάτης που διέπραξαν ορισμένοι. Θα ήθελα λοιπόν να περάσω ένα μήνυμα προς όλους τους αρμόδιους σε αυτές τις θέσεις-κλειδιά: δεν ήταν όλοι οι Έλληνες ψεύτες και απατεώνες και καλό θα είναι στο μέλλον παρόμοια τέτοια τραγικά λάθη, να αποφευχθούν.

Η υπόθεση αφορά τον σοβαρό τραυματισμό μου - που δυστυχώς για μένα - συνέβη το διάστημα 1977-1982, την εποχή δηλαδή που τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης «οργίαζαν» με τα σκάνδαλα συντάξεων ορισμένων ομογενών μας που εκμεταλλεύτηκαν το σύστημα προσκομίζοντας ψεύτικα ιατρικά στοιχεία προκειμένου να πάρουν συντάξεις από το Social Security. Έπαιρναν αποζημιώσεις από τραυματισμούς σε εργοστάσια και έφευγαν στην Ελλάδα -όπου δεν θα παρακολουθούνταν- και ζούσαν εις βάρος του αυστραλιανού λαού.

Στην περίπτωση τη δική μου ταιριάζει η παροιμία «κοντά στα ξερά καίγονται και τα κλωρά». Η υπόθεση η δική μου λοιπόν, ήταν από την αρχή καταδικασμένη, διότι η απάτη που έλαβε χώρα την εποχή εκείνη, είχε δημιουργήσει κλίμα καχυποψίας και γιατροί και δικηγόροι διακατέχονταν από προκατάληψη και αρνητική προδιάθεση. Η υπόθεση η δική μου ήταν εξαρχής καταδικασμένη.

Η Ζωή μου στην Ελλάδα και Αυστραλία

Πριν προχωρήσω στα γεγονότα, θα ήθελα να σας πω δυο λόγια για τη ζωή μου. Έζησα στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ορφάνεψα από μπιτέρα σε ηλικία μόλις δώδεκα χρονών και ανέλαβα να μεγαλώσω τα τρία μικρότερα αδέρφια μου. Στην Ελλάδα αγάπησα, ένιωσα το πρώτο καρδιοχτύπι αλλά και την πρώτη απογοήτευση...

Αποφάσισα να φύγω από τη χώρα μου στις αρχές Ιουνίου, το έτος 1959, με τη ΔΕΜΕ (Διεθνής Εταιρεία Μετανάστευσης). Η ΔΕΜΕ, λειτουργούσε ως γέφυρα μεταξύ κρατών αποστολής και υποδοχής. Για μένα και για μια ομάδα κοριτσιών από την Πάτρα και τα γύρω προάστια και χωριά, χώρα υποδοχής ήταν η Αυστραλία. Η Ελλάδα προσπαθούσε να συνέλθει από την Κατοχή και τον Εμφύλιο, ενώ η φτώχεια που επικρατούσε και οι ελάχιστες δουλειές έκαναν όλο και πιο επιτακτική την ανάγκη των νέων Ελλήνων για φυγή προς το εξωτερικό. Το διάστημα 1944-1949 η ει-

κόνα της Ελλάδας ήταν θλιβερή: βομβαρδισμένες πόλεις, καμένα χωριά. Ποιος δεν πόνεσε με το ολοκαύτωμα των Καλαβρύτων; Ποιος δεν πόνεσε βλέποντας συντριμμία ολούθε. Ποιος δεν απελπιζόταν βλέποντας τους επιζώντες να προσπαθούν να επουλώσουν τις πληγές που ακόμα αιμορραγούσαν, να παλεύουν να σταθούν στα πόδια τους αναζητώντας οπουδήποτε εργασία για να θρέψουν την οικογένεια;

Αυτές οι δυσμενείς συνθήκες ήταν που με οδήγησαν στην απόφαση να ξενιτευτώ. Ήθελα να εργαστώ, να βοηθήσω τον άνεργο και χήρο πατέρα μου και τα τρία ανήλικα αδέρφια μου. Ήθελα να μαζέψω λίγα χρήματα και να επιστρέψω στην πατρίδα...

Έτσι έγινα κι εγώ επιβάτης του Ιταλικού υπερωκεάνιου Flaminia που μετά από ταξίδι ενός ολόκληρου μήνα, στις αρχές Ιουλίου 1959 έπιασε το λιμάνι της Μελβούρνης. Με περίμενε μια παλιά γειτόνισσα, φίλη και συμμαθήτριά μου από την Πάτρα, η Σούλα, η οποία με προξένευε -εν

αγνοία μου- σε ένα φίλο του συζύγου της. Εγώ το έμαθα αυτό στα μέσα του ταξιδιού, όταν έλαβα ένα γράμμα της που μου ανέφερε τα σχέδιά της. Το γράμμα το διάβασα δυνατά και στις άλλες κοπέλες στο καράβι και καλαμπουρίζαμε, για την επιπολαιότητα της φιλενάδας μου. Μάλιστα σε ένα σημείο έγραφε: Πήγαμε στο Υπουργείο Μετανάστευσης και υπογράψαμε να σε παραλάβουμε εμείς. Έτσι δεν θα πας σε αυστραλιανή οικογένεια να εργαστείς για δύο χρόνια, βάσει της συμφωνίας που υπέγραψες. Έτσι ήταν τα πράγματα. Μου τα είχε εξηγήσει ένας υπάλληλος της ΔΕΜΕ στην Πάτρα, πριν φύγω. Έπρεπε να ξεχρεώσω πρώτα το εισιτήριό μου, δουλεύοντας σε μια οικογένεια που μου είχαν κανονίσει μέσω της ΔΕΜΕ και μετά θα ήμουν ελεύθερη να βρω αλλού εργασία και στέγη. Στο λιμάνι λοιπόν της Μελβούρνης με περίμενε η Σούλα και δύο νέοι άνδρες! Οι κοπέλες που ταξιδεύαμε μαζί με έπεισαν να κάνω μια δοκιμή. Να μείνω με την φίλη μου τη Σούλα και να γνωριστώ με τον νεαρό, να δούμε αν ταιριάζαμε. Έτσι κι έγινε. Βέβαια ο θεός Έρωτας είχε ήδη εκτοξεύσει τα βέλη του... Ο έρωτας με τον νεαρό Γιώργο Α. Ρέτση, ήταν κεραυνοβόλος! Σε μια βδομάδα αγοράσαμε βέρες. Τρεις μέρες αργότερα που τις παραλάβαμε, τις φορέσαμε ο ένας στον άλλον. Η πεθερά της Σούλας δεν το πίστευε... - Μα, τι ασυλλόγιστες πράξεις είναι αυτές. Οι βέρες πρέπει να διαβαστούν από τον παπά! - Τις ευλόγησαν οι καρδιές μας, κυρία Ειρήνη, της είπα. Μια βδομάδα αργότερα πήγαμε στο Ληξιαρχείο και παντρευτήκαμε με πολιτικό γάμο. Μάρτυρες στο γάμο μου, η φίλη μου η Σούλα και ο Μανώλης, φίλος του γαμπρού. Ο Γιώργος είχε έρθει στην Αυστραλία το 1957 και είχε νοικιάσει μια κάμαρα σε ελληνική οικογένεια. Ερχόταν στο σπίτι της Σούλας και του Κώστα κάθε βράδυ και καθόμασταν παρέα και βλέπαμε τηλεόραση: Η Σούλα, ο Κώστας, οι ηλικιωμένοι γονείς του, ο αδελφός του που ήταν ελεύθερος και η χήρα αδελφή του με το κοριτσάκι της που είχαν νοικιάσει τον δεύτερο όροφο ενός μεγάλου σπιτιού ώστε να βοηθούνται στα έξοδα του ενοικίου.

Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη